

Hugleiðingar av 7. hædd á Landssjúkrahúsinum

Tú ert komin væl fyrri teg aftur eftir akutta innlegging. Fert at spáka tær innar á sitistovuna.

Her sita eini blaðung hjún og práta við kaffikoppinum í hondini.

Tú heilsar, og skjótt kemur prát í gongd. Unga konan sigur tær, at hon er komin suður til Havnar at fáa kemoterapi, og at tað er ein stórur lætti, at hon sleppur heim aftur til familjuna longu í kvöld.

Meðan tosað verður, kemur ein meira tilkomin kvinna – tær kennast og heilsast hjartaliga. Tær hava verið til somu viðgerð á Ríkishospitalinum. Tær friska upp minni, tær spyrja eftir familjuni, hvussu veit við o.s.fr.

Báðar tala tær so náttúrliga um herviliga sjúkuna, sum eftir prátinum at døma, er vorðin bast av hesi hørðu viðgerð, tær hava verið í gjøgnum.

Løtu seinni kemur sjúkrasystirin og vísir teimum inn á eina stovu.

Maðurin hjá tí einu fer innar við konuni, har hann í tolni situr og biðar og prátar til viðgerðin er liðug.

Hon vil spýggja, hann heldur um pannuna, og so er alt gott aftur lítil løtu seinni.

Sjálv havi eg fingið at vita, at tá viðgerð mín var liðug, var eg frísk sum hvalurin, og eg sum helt, at eg var hálvdeyð, tá eg kom inn. Slíka løtu takkar tú fyrst Skapara tínum – m.a. fyrri at hann hevur givið læknum o.ø. evni at grøða sjúk fólk.

Harnæst hugsar tú minni um teg sjálvan, tá tú sært so nógv onnur, sum hava nógv stórra vandamál at dragast við. Sum nú t.d. sjúklingar við álvarsligum sjúkum.

Tað sæst, at her á deildini eru nokur illa sjúk fólk nú í lotuni.

Nátturvaktin hevur flutt seingina hjá sjúklingi, sum var so trongur, hann var kaldur og ússaligur – tær ballaðu hann og góvu honum ein heitan munn um náttina. Hjartaliga og professionelt tóku tær sær av honum framman fyrri vaktarstovuni.

Tað, sum ger, at eg festi nakrar hugleiðingar á blaði dag er, at Landssjúkrahúsið er í so stórar menning og hevur so stórar og tungar uppgávur, sum vit bert fyrri fáum árum ikki kundu loysa í Føroyum, men máttu senda av landinum.

Alt er broytt til tað betra. Læknarnir tosa meira við

sjúklingin og greiða frá, so sjúklingurin sleppur undan tí stóru óvissuni, sum kundi vera so nivandi, tí sjúklingurin ikki visti nakað.

Tað hendi meira enn so, tá stovugongd var, at læknin og sjúkrasystirin tosaðu saman um tjúkkarnin við skápið enn við persónin, sum lá við skápið. Hetta fyrikemur ikki í dag. Tíbetur. Tann menniskjaliga siðan kemur eisini nógv meira fram í dag.

Sjúklingur, sum hevur havt herviliga sjúku og langa sjúkraregu í Danmark, segði okkum frá, at serlæknin var komin til hansara og hevði sagt, at nú kundi hann fara heim til Føroya á Landssjúkrahúsið og halda fram við viðgerðini í Havn.

Sjúklingurin spurdi, um hetta læt seg gera? – Jú, har hava teg í dag nógv døgligar serlæknar og sjúkrasystir, sum hava nomið sær eftirútbúgving, soleiðis at vit vita, at teg er fult á hædd

við tað besta, sum finst í Danmark.

Tað var stór gleði á sjúklinginum, sum hevði verið rættiliga drúgva tíð á Ríkishospitalinum.

At kunna vera í heimliga umhvørvinum og fáa eins góða viðgerð, er ein stórur fyrimunur.

Landssjúkrahúsið hevur eisini fingið nógv nútímans tól, so fyrirreytirnar fyrri heilsubót hava ongantið verið so góðar sum nú.

Øll onnur, sum eru knýtt at viðgerð, fáa eisini holla eftirútbúgving.

Ein dagin, vit fáa bløðini – yvirskrift stór sker fast:

Borgarstjórin í Klaksvík sker fast, at arbeidsplassini á sjúkrahúsinum í Klaksvík skulu varðveitast!!!

Tað er eyðsæð, at dýrabar arbeidsplass ikki skulu hvørva – men tá talan er um

sjúkrahús, er tað ikki tað primera! Sjúkrahúsið má fyrst og fremst hugsa um sjúklingarnar. Tað er eisini av týðningi, at tað er eitt gott arbeidsplass, men fyrst og fremst viðgerðarstaðið hjá sjúklinginum.

Standardurin á Landssjúkrahúsinum er vaksin tyðandi.

Uppgávurnar eru nógv fleiri, nógv stórra og nógv meira krevjandi, enn nakrantíð.

Her liggja t.d. kreftsjúklingar. Tú undrast á hvussu náttúrliga prátið millum sjúklingarnar er – og millum sjúkling og lækna. Áður var hetta TABU.

Fleiri okkara lata vera við at vitja slíkar sjúklingar, tí vit eru so ósikkur, vit vita einki at siga honum – men her er eisini vend við at koma í, tí sjúklingurin hjálpir okkum.

Tað, at kunna hava m.o. hesar sjúklingar heima á Landssjúkrahúsinum mest gjørligt og geva teimum eins góða viðgerð sum á Ríkishospitalinum, man hava ómetaligan týðning fyrri sjúklingin og hansara kær.

Henda herviliga sótt, sum hevur gjørt so nógv um seg eisini í Føroyum! Vit hoyra kanska mest um teg, sum deyð eru – minni um, at tað tíbetur eru fleiri og fleiri, sum fáa heilsubót. Takkað veri m.a. tí stóra framburði, ið er á Landssjúkrahúsinum.

Her eru allar tær dúligastu lækna- og sjúkrasystirskreftir við hollan útbúgving og eftirútbúgving – saman við øðrum viðgerðarfólkum – har eru nútímans tól – viðgerðar- og kanningartól og framkomin heilivágur.

Hetta er eitt sera vælvirandi sjúkrahús – og tað, sum virkar væl, má ikki skerjast, men má fáa umstøður at fylgja øllum framburði, sum hendir – til frama fyrri sjúklingin og framjúl hansara.

Tøkk fyrri ómetaliga góða hjálp og skjóta hjálp.

Tórshavn, 14.05.93
Hanna Lisberg

SLÁIÐ RING havt ársaðalfund

SLÁIÐ RING – landsfelag føroyskum dansi at frama, hevði ársaðalfund 24. april í Tórshavn.

Í gomlu starvsnevndini sótu Bjarni Vestergaard, formaður, Jónvør Petersen, næstform., og Øssur av Steinum, skrivari og kassameistari. Bjarni Vestergaard og Jónvør Petersen stóðu fyrri vali og bóru seg undan afturvali. Í tírta stað vórðu vald Regin Eikhólm, formaður, og Oddvør Johannesen, næstformaður. Øssur av Steinum heldur fram sum skrivari og kassameistari.

Í Slái Ring eru 14 feløg limir, Sumbiar Dansifelag, Jómsvíkingar í Vági, Tvøroyrar Dansifelag, Suðuroyar Norðara Dansifelag, Stígum Fast í Dali, Leikum Fagurt í Sandi, Nólsoyar Dansifelag, Dansifelagið í Havn, Dansifelag Kaggans, Grani á Læraraskúlanum, Vága Dansifelag, Norðstreymoyar Dansifelag, Eysturoyar Dansifelag og Klaksvíkar Dansifelag.

Grani, ið er vorðið limur nú á síðsta aðalfundi, er stovnað av næmingum á Føroya Læraraskúla.

Tað árliga summar-danskvöldið við almennum føroyskum dansi í Norðurlandahúsinum, sum Norðurlandahúsið og Slái Ring skipa fyrri, verður í ár fríggjakvöldið tann 9. juli. Øll eru vælkomin.

Landsstýrið fyrireikar seg at hitta danir:

Hagtølini eru enn ikki nóg góð

-og tað ger tað ikki lættari at leggja ætlanir

28. mai verður av mongum roknaður sum veruligur lagnudagur Føroya. Tá skal landsstýrið hitta dansku stjórnina á Christiansborg.

Sjálv heldur Marita Petersen, lögmaður, at tað er nakað nógv sagt at kalla hetta lagnudag, og hon roknar heldur ikki við nakrari endaligari loysn á okkara trupulleikum henda dag. Lögmaður sigur seg tó vóna, at nakað kemur burtúr fundinum, sum landsstýrið eisini hevur roynt at fyrireika seg so væl til sum gjørligt.

Tað er áður komið fram, at hagtalsgrundlag okkara kann vera betri.

Til hetta sigur lögmaður, at hóast munandi bati er hendur á hesum øki, eru vit ikki nóg væl fyrri enn, og hetta ger tað torført at planleggja.

Undan fundinum hevur Finnboið Ísakson,

fíggiarmálaráðharri verið rættiliga avgjörður. Hann hevur sagt, at danir mugu gjalda okkara uttanlands-skuld um teir vilja tað ella ikki.

So avgjört er lögmaðurur ikki.

-Eg skilti á Finnboið Ísaksoni, at tað hann hevur sagt, stendur fyrri hansara egnu rokning. Eg eri ikki samd, tí tað er hóast alt vit sjálvi sum hava lánt, so vit kunnu tí ikki uttan víðari fáa ein annan at gjalda. Hetta hevur nakað við sjálvsrespekt at gera, sigur lögmaður. Marita Petersen leggur aftrat, at alt landsstýrið er samt um, at tá farið verður á fund við dansku stjórnina skal landsstýrið hava eitt felagsupplegg. Vit mugu ganga í takt, sigur lögmaður

tór.